

ДВАДЕСЕТ ШЕСТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА (ЛУКА 12:16-21)

„ПРОТИВ ПОХЛЕПЕ“

*Каза им пак причу говорећи: У једнога богатог човјека роди њива.
И размишљаше у себи говорећи: Шта да чиним, јер немам у шта сабрати љетину своју?
И рече: Ово ћу учинити. Срушићу житнице своје и саградићу веће;
и ондје ћу сабрати сва жита моја и добра моја. И казаћу души својој:
Душо, имаш многа добра сабрана за многе године; почивај, једи, пиј, весели се.
А Бог му рече: Безумнице, ове ноћи тражиће душу твоју од тебе;
а оно што си припремио чије ће бити?
Тако бива ономе који себи тече благо, а не богати се Богом.*

Ништа човека не може толико да окује, зароби и паралише као страх од смрти. Тај страх изазива патњу и несигурност. Веровање да ће материјални бољитак да спасе човека од патње је обична утопија. Патња је неизбежна код људи свих сталежа. Она не зависи од материјалног статуса човека. Оно што тишти и мучи човека је оно што је духовно у њему. Управо зато што је намењен за вечност, а живи у свету нужности где се све рађа, живи и на крају умире, човек неизбежно пати.

Тај унутрашњи бол се не може ублажити земаљским стварима: храном, пиће и весељем. Каква је корист осуђенику на смрт да једе, пије и да се весели ако зна да ће ускоро умрети? Такав је сваки човек који живи без Бога. Свестан своје смртности и своје пролазности, и без икаквог решења за то, он покушава да нађе ослонац у материјалним стварима овога света. Људска душа која је боголика представља велики терет за неверујућег човека, и она њега највише боли. Душа човекова ако постоји сама за себе, ако постоји без Бога, она је – само велика мука човекова.

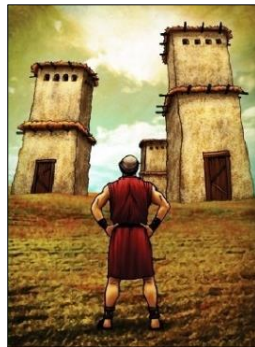
Богаташ из овог јеванђеља се не обраћа своме телу, већ искључиво својој души. Његово тело је сито, јер има „многа добра сабрана за многе године“, али његова душа је гладна. То није обична, телесна глад. Овде се ради о чежњи душе за Богом, док неверујући човек ту чежњу може осетити само као несигурност, глад, жеђ и тугу. Зато и каже души својој „почивај, једи, пиј и весели се.“

За нас је важно да приметимо да Господ овде напомиње да ће те ноћи тражити од њега душу. Не говори Господ овде да ће Он тражити душу од њега, већ се ово односи на нечисте силе. Чим човек донесе одлуку да неће да се бори за вечни живот и Царство Божије, он постаје духовно мртав. За хришћане коначна смрт није растављање душе од тела, већ одвајање од Бога као извора живота. Одвоји ли се човек од Бога у овоме свету, биће одвојен од Бога и у ономе свету.

Све док је стицао и радио, због одвојености од Бога, његова душа је болела. Сада када коначно поседује све што му треба да удобно живи до краја живота, уместо да се бар тада ослони на Бога, он сигурност и ослонац полаже у то што поседује. То је моменат када овај човек духовно умире, и своју душу својевољно уместо Богу предаје демонима, јер се не може служити и Богу и мамону. Господ га чак назива „безумником“, јер уместо да овај живот искористи за стицање вечнога

живота, он га троши на стицање материјалних ствари за које нико, па ни он сам не зна „чије ће бити.“

И данас многи одлажу битку за сопствени вечни живот под изговором да треба да се скуће, отплате кредите, па чак да скуће и децу и унучад. Уместо да науче децу да се уздају у Господа, а не у себе и овај пролазан свет, деца се тако уче да је стицање материјалног богатства примарни циљ људских живота.

Последица тога је увек велико разочарење. Ако не успе у богаћењу, човек је разочаран због неуспеха. Ако успе, опет је разочаран јер нема више, или љубоморан што неко други има више. И поред нагомиланог материјалног богатства човек неће имати духовно задовољство, јер човек није само материјално, већ и духовно биће. Душа ће вечно бити гладна и жедна Бога. Духовна бол, патња, страх од смрти, страх од неуспеха, разочарење у овај свет, унутрашњи немир... и многе друге негативне ствари ће и даље притискати човека.

Срећа и задовољство због поседовања материјалног су тренутни, јер се човек брзо задовољава стварима које поседује. Остаће једна велика непопуњена празнина у човековој души.

Једина радост коју душа може да осети јесте радост у Господу. Творећи хришћанске врлине, живећи по Христовом јеванђељу, тежећи Царству Божијем као једином и главном циљу наших живота, ми се „богатимо у Богу.“

Овде мора бити јасно да ово јеванђеље не говори против стицања, већ против човекове похлепе и опседнутости материјалним стварима. Зна Господ да човеку треба кров над главом, одећа, храна... да би телесно опстао, говорећи (Матеј 6:31-34):

„Не брините се, дакле, шта ћемо јести, или шта ћемо пити, или чиме ћемо се оденути? Јер све ово и незнабошци ишту; а зна и Отац ваш небески да вама све треба ово. Иштите најпре Царство Божије и правду његову, а ово ће вам се све додати.“

„Јер где је благо ваше онде ће бити и срце ваше.“ (Лука 12:34)

Наше благо мора бити на Небесима, јер једино тако људска душа ће и у овом свету да осети близину Божију - радост у Господу. То је предокушај вечнога живота као вечне радости у Господу.

То је радост вернога слуге који је своје таланте умножио, и добио позив од Господа: „Уђи у радост господара својега.“ (Матеј 25:21).

TWENTY-SIXTH SUNDAY AFTER PENTECOST (Luke 12:16-21) "AGAINST GREED AND ANXIETY"

And he told them this parable: The ground of a certain rich man yielded an abundant harvest. He thought to himself, 'What shall I do? I have no place to store my crops.' Then he said, 'This is what I'll do. I will tear down my barns and build bigger ones, and there I will store my surplus grain. And I'll say to myself, "You have plenty of grain laid up for many years. Take life easy; eat, drink and be merry." But God said to him, 'You fool! This very night your life will be demanded from you. Then who will get what you have prepared for yourself?' "This is how it will be with whoever stores up things for themselves but is not rich toward God."

Nothing can mark, tarnish or paralyse like the fear of death, that brings about pain and insecurity. The belief that material gain can save us from pain is put simply, a false utopia. Pain is present, without exemption, in all facets of our society. It doesn't depend on the worth of a person. That which actually hurts is the state of one's spiritual being if left unattended, because man is created for eternity, yet lives in this world of musts where we are born, live and eventually die, and as such, man cannot escape suffering.

That internal hurt cannot be soothed with worldly pleasures: food, drink and party. What comfort does one that is sentenced to death gain from eating, drinking and partying, if one witnesses death approaching? That is the state of life of all those that live without God. Aware of one's mortality and created state, and without a solution, such a person attempts to find relief in material and worldly pleasures. The human soul being God-like in nature becomes an immense burden for a non-believer, and by existing alone, without God, the soul becomes unbearable for such a person.

The rich fellow in the Gospel story above doesn't „speak“ to his body. He speaks exclusively to his soul. His body is content as it has „abundance for many years“, but his soul is that which hungers. That state isn't bodily hunger. The Gospel deals with the soul's thirst for God, whereas this non-believer only feels this yearning as insecurity, hunger, thirst and sorrow, saying to his soul, „Eat, drink and be merry.“

For us it is important to notice that the Lord here states that on this night He will request his soul, not saying that He will demand his soul, instead referring to evil beings. As soon as man makes the decision to give up on attaining eternal life and the Kingdom of God, he faces a spiritual death. For Christians, one's „final“ death is not the separation of body and soul, but that removal from God as the fountain of life. If man drifts away from God on this world, he will be apart from God in the next world as well.

All the while, as this man worked and gained, his soul hurt due to his distance from God. Now that he achieved everything he set out to do so as to live a pleasant and easy life, instead of turning to God at that point, he finds solace and security in that which he has accumulated. That is the point at which man is spiritually dead, at which point he hands his soul over to demons, as one cannot serve God and Mammon. The Lord even calls this man „a fool“, because of his choice to not invest in gaining life eternal, but instead for the gaining of

material wealth, for which not even he knows whose it will be on the following day.

Many, even today, ignore this battle for one's own eternal life under the excuse that one needs to secure a roof over one's head, to pay off loans, even going as far as to secure „life“ for children and grandchildren. Instead of teaching one's child to have faith in the Lord, and not entirely on themselves and this world, they preach that wealth accumulation is the primary aim of our existence. The end result is always extreme disappointment. If one doesn't succeed in riches, one ends up saddened due to failure. If one succeeds, again one is saddened for not having made more, or due to envy that another has done better. And with all this wealth, spiritual satisfaction isn't attained, as man is not a material being alone, but also a spiritual one. The soul will thus eternally hunger and thirst for God. Spiritual pain, suffering, fear of death, fear of failure, worldly disappointment, internal conflict... and many more negative elements will continue to burden man.

Happiness and content from material gain is only ever short-lived, as man is amused shortly with such gain. The emptiness of the soul looms large. The only true joy that the soul can admire is Joy in the Lord. By performing Christian virtues, living life according to Christ's blessed message of the Gospel, yearning for the Kingdom of God as the main and only aim of our lives, we will gain „wealth in God“.

This Gospel story does not speak against the gaining of that which is required for every person to live, but against human greed and the obsession with material things. The Lord knows that one requires a home, clothing, food... so as to exist, saying (Matt. 6:31-34):

„So do not worry, saying, 'What shall we eat?' or 'What shall we drink?' or 'What shall we wear?' For the pagans run after all these things, and your heavenly Father knows that you need them. But seek first His Kingdom and His righteousness, and all these things will be given to you as well.“

„For where your treasure is, there your heart will be also.“ (Luke 12:34)

Our wealth and treasure needs to be in the Heavens, as only thus will our soul even on earth feel the closeness of God, namely, true joy in the Lord, the foretaste of life everlasting.

That is the joy of the faithful servant who has used and multiplied his talents, and has heard the call of the Lord who says: „Come and share your Master's happiness.“ (Matthew 25:21).

